Мій милий,
мандрівнику гордий!
В яких ти блукаєш краях?

Вітрами далеких фіордів
листівка пропахла твоя.
Зеленою вогкістю молу,
вугільним пилом портів...

Пройшла зачароване коло
печаток і штемпелів.

На марках — то біла мева,
то в сяйві древніх корон —
якась молода королева,
якийсь допотопний король.

Далекого рейсу прикмети...
Як довго листівка йде!
Я завжди вгадую — де ти.
Ніколи не знаю — де...

Лиш хвилі гора за горою,
надходить ніч грозова...
І може, я стану вдовою...
А може, я вже вдова!

Листівка пече мені руки.
Листівка нічого не зна.
Крізь тисячі миль розлуки
до мене ішла вона...
Така безтурботна й легенька!
Страшна в безтурботності цій...

А наша донька маленька
малює квітку на ній.